

Конгрес
Українських
Націоналістів

Змагатимеш до поширення сили, слави, багатства і величі Української Держави

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net www.cun.org.ua 22 листопада 2012 року № 47 (470)

ЗАПАЛИ СВІЧКУ ПАМ'ЯТІ

Щороку в останню суботу листопада в Україні вшановують пам'ять жертв голодоморів. Цього року скорботні заходи відбудуться 24 листопада. Запалені свічки, кетяги калини, колоски пшениці та квіти до пам'ятників невинно убієнним, до поховань замордованих голодом, жалобні урочистості на столичному Меморіалі пам'яті жертв Голодомору-геноциду... І ще – свічка пам'яті, яка о 16 годині запалає у вікні кожного помешкання, чиї господарі розділяють наш національний біль по втраті мільйонів українців. Народовбивство – українська трагедія, розпочата нелюдами 80 років тому. Ми – пам'ятаємо!



Голодомор 1932–1933 років – масовий, навмисно організований радянською владою голод, який спричинив багатомільйонні людські жертви в сільській місцевості на території Української РСР. Голод настав унаслідок спланованої представниками радянської влади конфіскації урожаю зернових і всіх інших продуктів харчування у селян, що призвело до вбивства селян голодом у мільйонних масштабах. При цьому радянська влада мала значні запаси зерна в резервах і експортувала його за кордон.

Причини цього масового злочину ніколи в СРСР не розслідувалися, і ніхто з можновладців, причетних до злочину, не був покараний. Протягом десятиліть масове вбивство людей штучним голодом не лише навмисно замовчувалося радянською владою, про нього взагалі заборонялося де-небудь згадувати.

2003 року український парламент назвав, а 2006-му – офіційно визнав (233 голосами) Голодомор геноцидом українського народу. Згодом офіційно визнали Голодомор геноцидом українського народу 24 країни світу.

У січні 2010 року Апеляційний суд Києва визнав керівників більшовицького тоталітарного режиму винними в геноциді 1932–1933 років в Україні. Кримінальну справу порушила і розслідувала СБУ за фактом здійснення Голодомору-геноциду в Україні в 1932–1933 роках. Рішенням суду були підтверджені висновки слідчих Служби безпеки України про організацію здійснення в 1932–1933 роках на території УРСР керівництвом більшовицького тоталітарного режиму – генеральним секретарем ЦК ВКП(б) Йосипом Сталіним (Джугашвілі), членом ЦК ВКП(б), головою Раднаркому СРСР В'ячеславом Молотовим (Скрябіним), секретарями ЦК ВКП(б) Лазарем Кагановичем і Павлом Постишевим, членом ЦК ВКП(б), генеральним секретарем ЦК КП(б) У Станіславом Косіором, членом ЦК ВКП(б), головою Раднаркому УРСР Власом Чубарем і членом ЦК ВКП(б), другим секретарем ЦК КП(б)У Менделем Хатаєвичем геноциду української національної групи – тобто штучного створення життєвих умов, розрахованих на її часткове фізичне знищення. Суд констатував, що Й.Сталін, В.Молотов, Л.Каганович, П.Постишев, С.Косіор, В.Чубар і М.Хатаєвич скоїли злочин геноциду, передбачений ч. 1 ст. 442 Кримінального кодексу України (геноцид), і закрив кримінальну справу у зв'язку з їх смертю.

Рішення суду – наша сатисфакція перед пам'яттю заморених голодом українців.

Нехай упокояться в Бозі їхні душі, а Всевишній оселить їх там, де праведні спочивають. Ми – пам'ятаємо!

 **ОФІЦІЙНО**

КОНГРЕС – ПРОТИ ПІДВИЩЕННЯ ЦІН НА ХЛІБ

16 листопада активісти Київської міської організації КУНу пікетували ПАТ "Київхліб" із вимогою повернути старі ціни на соціальні сорти хліба. До такої акції націоналісти змушені були вдатись після того, як столичний хлібний монополіст підвищив ціну на сорти "український" та "батон".

"Вони вирішили підвищити ціну на хліб у Києві, передусім, тому, що це величезний ринок, який вони практично монополізували, – сказав у своєму виступі голова Секретаріату Головного Проводу КУНу Володимир Манько. – Так, за деякими оцінками, прибуток ПАТ "Київхліб" за вересень-жовтень минулого року становив 8 млн. грн., а за той же період цього року вже 12 млн. грн.".

Манько зазначив, що підвищення ціни не могло бути здійснено без схвалення цього рішення вищими посадовцями у Кабміні.

"Нам давно відомо про нелюбов донецьких до киян. Адже кияни ніколи не підтримували й не підтримуватимуть їх владу", – зазначив політик.

"Ми вимагаємо повернути соціальним сортам хліба у Києві старі ціни!", – наголошували пікетувальники.

Під час акції надійшла інформація про те, що ПАТ "Київхліб" таки пообіцяв знизити ціни на хліб.

Прес-служба КУНу

 **ПОЗИЦІЯ**

КОМПАРТІЮ ТАКИ МУСИМО ЗАБОРОНИТИ

Ольга ДМИТРЕНКО

Після недавніх виборів до Верховної Ради деякі політологи і журналісти переймаються намірами тепер уже парламентської партії – ВО "Свобода" заборонити компартію разом із її людиноненависницькою ідеологією. "Та ж це недемократично!" – голосять вітчизняні лібералі. А тим часом самим комуністам наплювати на демократію. Вони й тепер почуваються вільними від "буржуазного пережитку" – совісті, від якого їх колись звільнив Ленін, і готові танцювати на кістках своїх жертв.

Під час презентації виставки "Народна війна", присвяченої історії українських визвольних змагань у 1917–1932 роках, активісти КПУ в місті Приморськ (Запорізька область), розтрощили експозицію, пошматували її ножем і викрали виставкові плакати. Про дику вакханалію нащадків Берії – Сталіна доклад- но розповіла Київська міська організація Товариства "Меморіал" ім. В.Стуса, голова якої Роман Круцик і презентував виставку у Приморську.

Виставка "Народна війна", яка розповідає про повстання українців проти радянської влади у період між світовими війнами, була розгорнута у вестибюлі другого поверху навчального корпусу Ногайського коледжу Таврійського державного агротехнологічного університету. Експозиція, зареєстрована Міністерством освіти України, отримала позитивну рецензію Національної академії наук. Дозвіл на проведення виставки дав директор, а встановити її допомогли студенти коледжу. До Приморська експозиція була розгорнута у Дніпродзержинську, а до того – ще у 26 вишах країни.

За словами організатора виставки, засновника Музею совєтської окупації Романа Круцика, у день відкриття виставки у Приморську до кабінету директора коледжу з'явилися 5–7 осіб – представників місцевого осередку компартії.

"Поводили себе вони агресивно як до директора, так і до викладачів та вимагали відміни презентації експозиції, – йдеться у заяві "Меморіалу". – Коли ми спробували пояснити, що вони своїми претензіями втручаються в навчальний процес, то один з комуністів в однострої радянського полковника обізвав Круцика вандалом".

Поки точилась дискусія в кабінеті директора, у вестибюлі двоє молодих комуністів обривали плакати експозиції. "Як з'ясувалось, це були син колишнього секретаря райкому партії на прізвище Тиховод та комуніст Морозов, – зазначив Круцик. – Після хуліганського демонтажу розгорнутої експозиції вищезазначені комуністи вкрали сім плакатів і втекли".

Після проведення круглого столу з викладачами коледжу представники "Меморіалу" зібрали залишки експозиції та в районному відділку міліції Приморська подали заяву про хуліганські дії комуністів. Презентацію виставки та екскурсії для студентів було зірвано. Однак організатори виставки прочитали лекцію для викладачів і роздали їм матеріали експозиції в електронному вигляді.

За часів СРСР терор був державною політикою комуністичної влади. Оскільки українці з їхньою релігійністю, любов'ю до праці на рідній землі, індивідуалізмом не сприймали комуністичного "раю", то й чинили йому опір до 30-х років, аж поки їх не знищили більшовики Голодомором – геноцидом. Про це власне й розповідає "Народна війна".

За вказівкою Кремля Україну намагалися стерти з лиця землі. Народовбивство, тотальне знищення української інтелігенції і селянства, репресії, геноцидні акції проти українства, а згодом – дружба з Адольфом Гітлером, угода про співпрацю НКВС і гестапо, спільний "переможний" парад вермахту і червоної армії з нагоди розгрому Польщі – все це на совісті КПРС, спадкоємницею якої себе вважає нинішня КПУ. Вона не покаялася, не попросила в українського народу прощення за скоєні проти нього злочини, а це означає, що КПУ готова і сьогодні втілювати свій кривавий "досвід" на теренах України. Не сумнівайтеся: якщо буде сигнал із Москви, та ще й, як це завжди було, її допомога, комуністи заллють Україну кров'ю і скажуть, що боронили її від націоналістів.

Вакханалія в Приморську ще раз застерігає нас: із забороною комуністичних формувань, як цілком ворожих Україні, зволікати не можна. Тож об'єднаймо зусилля і назавжди позбудьмося ворога, що руйнує наш український дім.



МОМЕНТ ІСТИНИ

ЛЮДЯНІСТЬ У НЕЛЮДЯНИЙ ЧАС

Історики встановили імена людей, які рятували співвітчизників у часи Голодомору

Історики зібрали та впорядкували список людей, які допомагали українцям вижити під час Голодомору-геноциду 1932–1933 років. Усього до переліку доброчинців увійшло півтори сотні імен. Кожен з них, жертвуючи власним здоров'ям та комфортом, а часто й ризикуючи життям, рятував голодуючих від страшної смерті.

Роботу над списком ще в 2009 році розпочав Український інститут національної пам'яті в рамках всеукраїнської акції "Людяність у нелюдяний час". Тоді історики отримали значну кількість листів зі спогадами врятованих про своїх рятівників, а також очевидців доброчинності.

"Ті, хто серед хаосу, безкінечних смертей і страху, не злякалися, не втратили людської гідності й простягнули руку допомоги приреченим, були серед різних верств населення. Це і вчителі, й лікарі, й священики. Окремо потрібно сказати про місцевих керівників: голів колгоспів, сільських рад, бригадирів, директорів підприємств і шкіл, багато з яких зробили все можливе для порятунку односельців. Нерідко наслідки такої допомоги ставали фатальними для самих керівників. Попри все їхня мужність збереглася в народній пам'яті, й досі мешканці українських сіл пам'ятають своїх рятівників", – розповів один з упорядників списку, історик Володимир Тиліщак.

Наприклад, голова колгоспу "Незаможник" у селі Великий Хутір на Черкащині Яків Дробот організовував громадську кухню, на якій роздавали хліб тим, хто найбільше потребував, а також дитячі ясла для сиріт та бідних.

Директор школи села Дударків на Київщині Василь Івчук організував у школі харчування для школярів усіх класів, завдяки чому протягом 1933 року врятував від голодної смерті всіх дітей шкільного віку цього села.

На Миколаївщині лікар Іван Картава з смт Березнегувате рятував життя хворим, продовжуючи їм перебування у лікарні, де надавалося харчування. Він також ділився з хворими харчами з власного пайка.

Були непоодинокі випадки, коли бездітні сім'ї брали до себе сиріт чи дітей із багатодітних сімей, в яких уже не було нічого їсти. Завдяки цьому діти виживали. Ті родини, які тримали корів, ділили молоко не лише серед своїх, а й віддавали опухлим з голоду сусідам.

Цей список стане частиною книги "Людяність у нелюдяний час", яка наразі готується до друку. Упорядники – історики Володимир Тиліщак та Вікторія Яременко. З повним списком можна ознайомитись на сайті Центру досліджень визвольного руху – http://cdvr.org.ua/node/1838.

Прес-центр Центру досліджень визвольного руху

НОВИНИ. ПОДІЇ. ФАКТИ

У Київській міській організації КУНу

14 листопада відбулось засідання Проводу столичної організації Конгресу. На Проводі підбили підсумки виборів до Верховної Ради України по місту Києву та окреслили план подальших дій.

Голова Секретаріату Головного Проводу Конгресу Володимир Манько подякував столичним націоналістам за активну участь у виборчій кампанії, зокрема Володимирові Петранюку та Оксані Опимах, які балотувались у мажоритарних округах.

Більшість членів Проводу висловились критично стосовно формату, у якому Конгрес брав участь у парламентських виборах.

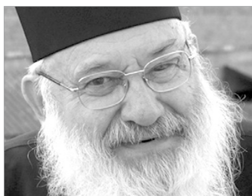
Голова КМО КУНу Юрій Шепетюк поставив завдання у місячний термін провести збори усіх районних у місті Києві організацій.

Провід прийняв рішення активізувати діяльність Конгресу на теренах Києва, створити аналітичний центр та оперативно реагувати на виклики, які постають перед організацією.

Прес-служба КМО КУНу

ОКРЕМА ДУМКА

ЯКИМИ Я Б ХОТІВ БАЧИТИ ДЕПУТАТІВ



Любомир ГУЗАР

Більш як десять років тому мені трапилося таке. Я працював у своїй кімнаті, коли до мене зайшов один знайомий. З першої миті я спостеріг його велику стурбованість. І справді, коли ми привіталися, він почав розповідати про свої проблеми, яких було чимало: особисті, родинні, господарські, громадські... Здавалося, усе, з чого складається нормальне людське життя, в якийсь спосіб у нього було захитане.

Слухаючи його розповідь, я сам почав хвилюватися і думати, як би міг йому допомогти. А ж тут, несподівано для мене, він випростався і заявив: "Єдиний розв'язок для мене – це балотуватися в депутати до Верховної Ради".

Він мовив це цілком серйозно, не жартома. Я був шокований, не знав, що сказати, а він з якимсь інакшим виразом обличчя встав, попрощався і пішов. Не знаю, балотувався він в депутати чи ні, але до мене вже не повернувся.

Сьогодні все ще переживаємо час виборів і чуємо безліч розмов про депутатів. Може, тому вищезгадана подія так чітко постала у моїй пам'яті. Це спонукало мене замислитися: якими я, властиво, хотів би бачити депутатів Верховної Ради України?

Правдоподібно, моя відповідь представлятиме вимріяну, ідеалізовану постать, але, як кажуть в народі, без мрій не можна жити.

Кандидат у народні депутати повинен вступати в зріле життя порядною людиною. Незалежно від того, де він виростав: у розкішній міській квартирі, чи в простій сільській хаті – від своїх батьків і рідні повинен був отримати солідне моральне та культурне виховання.

Це означає, що депутат має поводитися чесно та вміти належно спілкуватися з іншими людьми. Недавно я подарував кільканадцятьом особам, між ними декільком депутатам, книжечку. З усіх депутатів тільки один подякував...

Останнім часом я слухав радіопередачі, в яких брали участь народні депутати різних політичних груп. Бували бесіди спокійні, шанобливі, аргументовані, хоча, самозрозуміло, позиції були різні, навіть протилежні. Нерідко бували, на жаль, також агресивні розмови, під час яких учасники не давали змоги співрозмовникам вповні висловити своєї думки, не згадую вже про епітети, що ними вони обдаровували одне одного.

Народні депутати мають неоднаковий освітній рівень, представляють не тільки гамму професійних знань а й навіть різні життєві шляхи. У тому нема нічого дивного. Однак, незалежно від таких поважних відмінностей, кожна людина, яка береться писати закони для інших, окрім раніше отриманих професійних знань, повинна подбати про розширення свого світогляду, набути вміння глибоко бачити потреби людей, ситуації та обставини їхнього життя, щоб могти давати життєві вказівки у формі законів, які слугуватимуть загальному благу.

Цьогорічні вибори до Верховної Ради України припали на той день, коли наша країна разом із сусідніми державами змінювала літній час на зимовий. Та обставина багатьом нагадала торішню подію, коли наші народні депутати з великим ентузіазмом заперечували потребу зміни часу, а вже через декілька днів, послухавши фахівців та обдумавши це питання, скасували своє рішення, але вже не з таким запалом.

Творення законів, а це, по суті, найважливіше завдання народних депутатів, вимагає серйозного підходу. Закони, написані "на коліні" чи у відповідь на поточну короткотривалу потребу, не тільки що не дають належного ефекту, а й, що значно гірше, знижують довір'я громадян до якості роботи їхніх обранців.

Що вже казати про так звані популістські закони, які нагадують дешеву комерційну рекламу, ображають серйозних громадян і, звісно, не приносять слави своїм авторам чи замовникам.



Людина, яку вибирають на представника народу, автоматично стає публічною фігурою, об'єктом постійної уваги з боку своїх виборців. Тому природно, що депутат повинен бути дуже чуйним до реакції громадян. Раніше чи пізніше він з ними зустрінеться і має бути готовим глянути їм в очі. Але такий людський погляд – далеко не остаточна причина на праведної поведінки.

Крім власного сумління, яке судить кожну людину, є ще інший Суддя, про якого забувати не можна. На початку Основного закону України – Конституції – виразно вказано на усвідомлення відповідальності перед Богом.

Незалежно від того, яким є віровизнання людини, а тим більше народного депутата, кожен з нас мусить стати перед своїм Творцем. Цього не можна заперечити, не можна легковажити, не можна піддати фальсифікованій інтерпретації.

Хтось скаже: не лякайте мене Божим судом! Однак тут ідеться не про страх невільника, який виконує своє завдання, бо боїться кари, а про страх дитини, що не сміє образити свого батька.

Народний депутат, ідучи до Верховної Ради як співтворець законів, має покинути на час свого кількарічного мандата звичне середовище, відректися від усіх інших занять.

На мою думку, смішними видаються депутати, що присутні на засіданнях, як на гостинних виступах. Постає запитання: навіщо такі люди стають депутатами? Отже, вони свідомо обманюють своїх виборців.

Часто доводиться чути закиди на адресу народних депутатів, що разом з усіма пільгами вони отримують занадто щедру винагороду за свою роботу. Я б ніколи не шкодував їм високої зарплати, якщо б вони одержували її за повноцінну працю.

Дозволю собі зробити ось таке порівняння. На сценах театрів часто виступають десятки чи й сотні осіб. З них акторами чи співаками є тільки декілька людей, а решта – так звані статисти, вони заповнюють сцену, щоб створити враження масової присутності. У моєму розумінні процесу творення законів для такого депутата-статиста не має бути місця.

Кожен депутат повинен розуміти, чому підтримує певний закон, і могти пояснити своїм виборцям, чому голосував так, а не інакше.

Під час передвиборної кампанії з вуст кандидатів часто можна було почути пісню про їхні заслуги перед певною місцевістю – прокладання та освітлення доріг, побудова дитячих майданчиків, шкіл тощо. У нашій країні панує хибне переконання, що представники Верховної Ради мають задовольняти місцеві потреби.

Насправді такі справи належать до компетенції органів місцевого самоврядування. Натомість мислення депутата Верховної Ради мусить бути значно ширшим і в просторі, і в часі, бо його завдання – дозвольте знову зробити порівняння – не надавати продовольство для конкретної місцевості на короткий час, а забезпечити хлібом і всім необхідним для нормального життя весь народ на багато років.

У політиці, як і в економіці, мислення державних мужів має бути довготерміновим.

Народний депутат повинен думати категоріями всієї держави, категоріями блага для всього народу, а не тільки для якоїсь групи чи регіону. Для нього не може бути своїх і чужих, кращих і гірших.

Депутат має щиро любити весь свій народ, шанувати його традиції, захищати його права у своїй державі, але бути далеким від погорди чи ненависті супроти інших народів.

Постать і поведінка народного депутата повинна збуджувати пошану та довір'я співгромадян. Тоді Верховна Рада стане не тільки дуже ефективним засобом законодавчої влади, а й взірцем суспільної моралі.

Хочу закінчити ці свої міркування – які, напевно, не вичерпують усього, що треба сказати про постать депутата, – щирою надією, що в процесі становлення повноцінної самостійної та незалежної держави, якою хочемо бачити нашу рідну Україну, народні депутати будуть запорукою того, про що мріє та чого сподівається весь народ.

УП

Наші корпункти

Вінниця	Березовський В'ячеслав	(067) 258-55-71
Донецьк	Олійник Марія	(062) 337-23-48
Житомир	Ярмолінський Олег	(067) 702-63-37
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Тріщенко Віктор	(0522) 36-95-25
Київська обл.	Сахацький Олександр	(04597) 4-92-93
Київ	Шепетюк Юрій	(044) 278-63-89, 279-68-34
Луцьк	Хомич Іван	8-095-92-66-154
Львів	Динилиха Ігор	(0322) 38-67-63
Миколаїв	Яценьо Софія	(0512) 49-67-90
Одеса	Ролінський Володимир	(095) 678-76-73
Полтава	Паламарчук Дмитро	(050) 171-63-49
Рівне	Бідюк Юрій	(050) 435-34-34
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 29-77-43
Суми	Друзь Віктор	(096) 485-67-37
Тернопіль	Ткач Володимир	(098) 711-05-50
Ужгород	Сачко Олександр	(099) 053-48-69
Харків	Дяків Богдан	(057) 716-02-18
Херсон	Реуцький Іван	(097) 285-32-96
Хмельницький	Бенюк Ніна	(8096) 362-72-23
Черкаси	Савченко Максим	(067) 647-35-24
Чернівці	Лютик Віктор	(0372) 51-02-72
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81



ПОЛІТИЧНА ПАНОРАМА

МУЗЕЙНІ ЕКСПОНАТИ ШОВІНІЗМУ ЗАНЕПОКОЄНІ НАЦІОНАЛІЗМОМ... В УКРАЇНІ

У Держдумі Росії стурбовані тривожною ситуацією, що склалася в Україні після парламентських виборів. На засіданні думського комітету у справах СНД і зв'язків із співвітчизниками, на якому підбивали підсумки роботи "наглядової" місії російських парламентаріїв на виборах до Верховної Ради, його голова Леонід Слуцький висловив "глибоке занепокоєння" з цього прикрого приводу. Спочатку такий висновок автора цих рядків навіть приємно здивував: невже до представників Держдуми нарешті дійшло, що вони побували на парламентських виборах в Україні, а не на президентських у Сполучених Штатах і що після повернення в "рідні пенати" таки зрозуміли: перше оптимістичне враження було помилкове. Насправді "чесне, справедливе і безпрецедентно демократичне" встановлення результатів нашого з вами волевиявлення відрізняється від реалій приблизно так само, як сяюча вогнями Москва від темряви тьмутараканського захолустя?

Та, з'ясовується, розчулення від об'єктивності російських спостерігачів було передчасним. Для думців тривожність ситуації полягає зовсім не в тому, про що подумалось, – не в очевидних фактах фальсифікацій і спотворення волі виборців на багатьох мажоритарних округах, не у використанні "Беркуту" у виборчому процесі і не в підміні кольорів, коли біле раптово виявляється чорним, а чорне до неймовірності білим. Для них неприємною несподіванкою стало "проходження в український Раду націоналістичної партії "Свобода". "За рахунок депутатів від мажоритарних округів фракція "Свободи" може стати навіть численнішою, ніж фракція комуністів", – журяться куратори співвітчизників і зовсім впадають у відчай від "невпевненості, що союз Партії регіонів з комуністами буде міцним і одержить стовідсоткову більшість".

Від самого припущення, що ображені підступністю регіоналів – у матеріальному і моральному значеннях цього слова – "захисники інтересів трудящих" цього разу не об'єднаються з "олігархами-експлуататорами" пан Слуцький змушений з "певним песимізмом дивитися на майбутні перспективи великих російсько-українських домовленостей у газовій сфері, з прикордонних питань або Митного союзу… Боротьба буде дуже напруженою. Не доводиться сподіватися на те, що будуть легко прийматися важливі рішення для російсько-українських відносин…".

За ймовірною політичною депресією Леонід Слуцький та його колеги, звісно, забули про "дрібницю": те, що легко "приймалося для відносин", найчастіше шкодило національним інтересам однієї сторони. І, як можна здогадатися зі сталої практики, чомусь у цій невигідній диспозиції опинялися не наші "стратегічні партнери", а їхні "українські брати".

"Розвиток внутрішньополітичної ситуації в Україні та підсумки виборів у Верховну Раду переконують усіх нас у необхідності посилити роботу на міжпарламентському напрямку", – зрештою знайшов привід і далі втручатися у внутрішні справи сусідів кмітливий голова думського комітету. Тим часом "турбота" про Україну заважає російським політикам вийняти колоду з власного ока і посилити роботу на внутрішньому напрямку. А для цього є багато причин…

Наприклад, не українські націоналісти леліють мрію про миття своїх чобіт в Індійському океані, а держдумівська партія ЛДПР на чолі з її "фюрером" Жириновським. Не українські націоналісти претендують на половину планети, лякаючи близьких і далеких сусідів облаштуванням "руського міра", а московська шовіністична наволоч. Не українські "радикали" закликають відірвати Кубань і Курщину від тіла Росії, хоча й мають на те історичні підстави, а колеги Леоніда Слуцького публічно зазіхають на Крим, Південь і Схід України – за схвального "одобрямсу" Кремля. Не бандерівці збираються етапувати росіян у Чорнобильську зону, а "інтернаціоналісти" Держдуми на кшталт того самого Жириновського погрожують відправити нас "у Сибір, вас не розстрілюватимуть, українці потрібні як замерзлі музейні експонати". Чи не є тільки це причиною для термінового засідання не лише комітету, а відразу двох палат парламенту РФ, аби засудити тривожну ситуацію у внутрішньополітичному житті Федерації?

До речі, і з регіональною мовою п'ята колона в Україні підметушилася "дуже вчасно", адже віце-спікер Держдуми ще років сім тому попередив українських політиків, що не треба їм "забувати російської мови, щоб відповідати на запитання російських слідчих на Луб'янці"…

Давно підмічено, що язики жириновських "волевиявляють" задуми кремлівських голів точніше, ніж деякі наші ОВК протоколи з дільниць.. То хто кого має застерігати від проявів радикалізму і перейматися тривожною ситуацією у сусідів? Загрозою перманентно віє зі східно-північного напряму…

Утім, для нас це не є несподіванкою. Імперська зверхність російських політиків уже давно перетворила їх на музейних експонатів – можливо, не замерзлих на сургутському газі, однак недолугих зразків дикого і потворного шовінізму. На жаль, нинішня українська влада цього впритул не бачить і лише улесливо кланяється у відповідь на очевидне хамство. Посол України в Росії Володимир Єльченко, зокрема, не обурився черговим утручанням держдумівців у суверенні справи держави, яку він має честь презентувати у РФ, а, навпаки, усі свої дипломатичні зусилля спрямував на "заспокоєння" росіян. Мовляв, їм не варто вважати, що виборці "Свободи" мають антиросійські настрої, просто своїми голосами вони протестували проти… недосконалого виборчого законодавства. Насправді, доводив він на зустрічі з московськими студентами та викладачами, ніхто в нас не дивиться "криво" на Росію, "реально" націоналістам "довіряє набагато менше людей". А тим, хто все-таки "довіряє", ніхто не дозволить скривдити найближчого сусіда: "Свобода" не зможе диктувати свою позицію у Верховній Раді з приводу російського напряму у політиці… Це не стане переважаючою думкою у майбутній роботі парламенту…".

Посол з недипломатичною прямотою запевнив аудиторію, що офіційний Київ не переглядатиме харківських угод під тиском якоїсь групки радикальних націоналістів, навпаки, можливо, навіть приєднається до Митного союзу. І справді, як ще переконати Кремль у своїй повній лояльності…

Здається, пан Луцький не помилився у висновках, тільки в перпендикулярному напрямі: тривожна ситуація складається в Україні. Лояльність дедалі більше скидається на капітуляцію. І розвіяти тривогу зможуть не "співвітчизники" "русского міра", а приплив націоналістичної крові у недужий організм української політики. Принаймні хочеться на це сподіватися. Інакше "легко" вирішуватимуться всі наступні питання зради національних інтересів нашої України.

НАШУ ІСТОРІЮ ЗАКРОЇЛИ МОСКОВСЬКОЮ МІРКОЮ?

На відміну від депутатів Держдуми, російські історики задоволені ситуацією в Україні. Цими днями в Москві, в Раді Федерації, відбувся круглий стіл "Про протидію спробам фальсифікації історії народів на шкоду інтересам Росії" (!? – **Авт.**). "Шкідливими", за словами директора Інституту загальної історії РАН Олександра Чубар'яна, виявилися всі народи колишнього СРСР, крім… українського. Чим Україна заслужила таку "честь" в очах екс-метрополії, де, як правило, не вживають компліментів на адресу "нєзалєжніков"? На жаль, ця похвала свідчить про чергове лакузтво доморощених українофобів, а тому ганьба падає на всю націю.

"Нині в країнах колишніх республік Радянського Союзу завершився певний етап, – ділиться науковими висновками доповідач. – Усі ці країни, котрі займалися пошуками своєї національної ідентичності, видали багатотомні історичні публікації і підручники для середньої школи. У концептуальному плані всі ці підручники без винятку, крім більш збалансованого підходу в Україні, застосували формулу про те, що їх перебування у складі Російської імперії і Радянського Союзу характеризується як колоніальний період... Росія повинна враховувати такі тенденції і створювати свої праці, котрі об'єктивно описуватимуть ці події…".

Що таке "об'єктивність" "лживими" вустами російських науковців, напевно, не потребує зайвих пояснень. За їхніми тенденціями, весь світ повинен визнати свою меншовартість перед Росією і її "особливою місією" під Сонцем, яке, звісно, є "ісконною московською територією". А хто претендує на літопис власних народів, той апріорі шкодить її інтересам. Звична манія величі доречніша не в академічних інститутах, а в божевільні, де "царюють" у гамівних сорочках наполеони, нерони та юлії цезарі…

Нас більше цікавить, чому "сподобилася на ласку" наша країна, яка найбільше постраждала в "обіймах" самозваного "старшого брата"? Відповідь на це запитання Чубар'ян не засекречує. За його аналізом, зближення позицій України та Росії з історичних питань відбулося протягом двох останніх років (хто б сумнівався, що Дмитро Табачник даремно протирає штани в міністерському кріслі): "Я переглянув останні українські підручники, там цього (колоніального сприйняття) немає… Певні зрушення в українських підручниках є".

Як відомо, нещодавно вийшов навчальний посібник для вчителів історії "Росія і Україна. На перехрестях історії". Нині готуються ще дві частини, де, за ідеєю табачників, "хреститимуть" позиції справжніх українських науковців, які не вписуються у канони Луб'янки. Усе це лицемірно характеризується як "спроба зблизити наші погляди з українськими колегами"…

У Росії про таких "колег" кажуть, що тамбовський вовк їм товариш. Прикро, що всього за два роки нинішня команда неуків і захланних запроданців, відвертих агентів чужої держави кинула багном на правдиву історію України і возвеличила ярмо до щирого побратимства. Вважати, що Батурин, Крути, голодомори, катівні, депортації, сибіри, соловки – усе це московське імперсько-червоне жахіття – не є колоніальним періодом, можуть тільки викінчені негідники-циніки, вороги української нації. Спасибі, російський академік ще раз вказав нам на їхні імена. На перехрестях нашої з вами історії ми їх не забудемо…



РЕПЛІКА

МОВА НЕ ВИННА

20 листопада Верховна Рада не ухвалила чергову законодавчу ініціативу Вадима Колесніченка про обрання батьками мови виховання в дитсадках. За такий законопроект проголосувало 213 карток, для необхідної кількості забракло 13 "ягнят" руки Чечетова.

Як відомо, невтомний на українофобські забаганки Колесніченко колись публічно поскаржився на негативний вплив київського дитсадка на інтелект свого сина. Українська мова, за його спостереженням, завдала непоправної шкоди розумовому розвитку чада. Хоча хто його знає, де шукати причину такої прикрої деградації хлопця. Можливо, тут винна не мова, а генетична спадковість. Сам тато начебто виховувався в російськомовному оточенні, а результат той самий…

Утім, це особисті сімейні проблеми Колесніченків. Слава Господу, що вони не стали нашим спільним "надбанням". Щоправда, не обійшлося і без "земного" втручання: представники опозиції, як написав у соціальній мережі В'ячеслав Кириленко, "із сутичкою відстояли українську мову у дошкільній освіті – не пройшов закон". Адам Мартинюк, котрий головував на пленарному засіданні, дав "слово комуніста", що більше не поставить його на голосування, і хоч ціна цьому слову – копійка в базарний день, поки що боротьба за українську мову у дитсадках перемогла.

"Це важлива перемога, – стверджує Андрій Парубій, – ми не дозволили регіоналам і комуністам ухвалити закон про знищення української мови у дошкільній освіті".

Загроза справді була велика. Законопроект передбачав можливість права вільного вибору батьками мови виховання їх дитини. А послідовників Колесніченка, на жаль, в Україні не бракує. Окрім того, у дошкільних навчальних закладах створювалися б окремі групи, у яких виховання здійснювалося б регіональними мовами або мовами меншин. "Вавілонська" мішанина дошкульно вдарила б і по так слабких позиціях державної мови.

До речі, у сусідній Росії, яку так прагнуть копіювати в Україні регіонально-комуністичні яничари, з 1 грудня набуває чинності закон, що зобов'язує трудових мігрантів складати іспит на знання російської мови. Підтверджувати знання російської потрібно і при одержанні, і при подовженні дозволу на роботу в РФ. Виняток лише для громадян тих країн, де російська мова є державною.

Тепер зрозуміло, чому колісніченки – ківалови та інша "моя твоя не понімаю" братія так прагне утвердити в Україні російську як другу державну. Для майбутнього працевлаштування у Федерації їм не треба буде напружуватися над іспитом. Хоч це і рідний для них "язик", а все-таки потребує розумових зусиль. А з цим особам, "не спотвореним інтелектом", – проблема…

Сторінку підготувала Людмила КОХАНЕЦЬ



ПОГЛЯД

ПОСТГЕНОЦИДНА УКРАЇНА БЕЗ ГРИМУ ТА ПРИКРАС

Ірина МАГРИЦЬКА,
кандидат філологічних наук,
доцент Східноукраїнського національного
університету імені Володимира Даля,
журналіст, громадський діяч

Українцям уже давно слід припинити сперечатися з нащадками кагебістів, штатних комсомольців та комуністів з приводу того, був Голодомор 1933 року геноцидом чи ні. Якщо ми не хочемо втратити нашу державність, нам треба боротися з наслідками цієї національної трагедії, без подолання яких Україна й надалі залишатиметься за всіма соціально-економічними показниками серед країн Центральної Америки та екваторіальної Африки та буде посміховиськом для усієї Європи, включно навіть із євразійською Росією.

Дивує пасивність у цій царині представників української соціології та історіографії, які, схоже, взагалі, не розуміють, про що йдеться. Інакше як черговим проявом постгеноцидного синдрому це не пояснити.

Тому не дивно, що за нас це робили і роблять іноземці: консул Італії в СРСР Серджіо Ґраденіґо, американський історик Джеймс Мейс і його всесвітньо відомий співвітчизник Френсіс Фукуяма. Але навіть порада останнього українській інтелектуальній еліті в його київській лекції 2006 року будувати громадянське суспільство в Україні через засвоєння її громадянами "спільного травматичного досвіду" (тобто належного ставлення до Голодомору. – *І. М.*) не була тією елітою впритул почутою, і це також ніщо інше, як прояв того самого синдрому.

МЕТА КРЕМЛІВСЬКИХ КАТІВ У 1933 РОЦІ БУЛА В ЦІЛОМУ ДОСЯГНУТА

Це сьогодні більшість українців має великі проблеми з європейською ментальністю та тотожністю. А до Голодомору українські селяни за своїм світоглядом практично нічим не відрізнялися від сучасних польських селян чи французьких фермерів.

З такими рисами вони ніколи б не стали зразковими колгоспниками, без чого остаточна перемога соціалізму в СРСР була б неможливою. Для підтвердження цієї думки вимушена вже вкотре (!) навести цитату шістдесятника Василя Овсієнка: "Українці як етнос з їхньою глибокою релігійністю, індивідуалізмом, приватновласництвом, прив'язаністю до своєї землі не підходили для будівництва комунізму – і на це вказували радянські високопосадовці. Україна повинна бути стертою з лиця землі, а остатки українського народу повинні стати матеріалом для "нової історичної спільноти" – радянського народу, основою якого було б російське населення, мова, культура. Увійти до комунізму українцем як таким було неможливо у принципі".

Яскравим доказом скоєння цього злочину комуністів може бути те, що такі відомі в усьому світі російськомовні українці, як Віталій Кличко та Андрій Шевченко, вивчили в Україні свою рідну мову лише через неабияку політичну потребу в доволі таки зрілому віці тільки після того, як оволоділи англійською, німецькою та італійською мовами!

Але, може, для когось із читачів Василь Овсієнко не є авторитетом, тоді, будь ласка, думка з цього приводу останнього Російського Інтелігента Андрія Сахарова: "Великая страна находилась под коммунистическим контролем. Большинство ее населения враждебно относилось к системе. Представители национальной культуры и даже значительная часть коммунистов приняли московское господство только условно. С точки зрения партии, это было плохо не только само по себе, но и таило большую опасность для режима в будущем".

Тобто можна стверджувати, що Україна, яка була окупована більшовицькою Росією територіально та адміністративно, залишалася нескореною духовно та ментально.

Для Кремля це була проблема з розряду "бути чи не бути", і він пішов на небачений до того в історії людства злочин. Для тих, хто не згоден з цим, наведу вислів з приводу Голодомору світоча європейської історіографії Нормана Дейвіса, запідозрити якого в заангажованості не може жоден із поважних істориків: "У 1932–1933 роках в Україні та козацьких землях сталінський режим запровадив штучно створений голодомор. Мета полягала в знищенні української нації, а разом з нею і "класового ворога". Світ бачив не один страшний голод. Проте голод, створений як геноцидний акт державної політики, слід уважати унікальним".

Чому комуністичний режим обрав саме штучний голод – також, гадаю, зрозуміло. Бо ця злочинна екзекуція не тільки руйнувала особистість голодуючих, вона дозволяла змінити їхню ненависну більшовицькому Кремлеві європейську ментальність на таку любу йому євразійсько-радянську.

Руйнація особистостей українських селян у 1933 році часто-густо доходила до канібалізму, який не залишає людині нічого людського взагалі, окрім тваринного інстинкту самозбереження. Про національну самосвідомість, любов до свого клаптика землі вже не йдеться, бо вони зникають в абсолютно голодної людини, за спогадами Григорія Бевза (який особисто пережив Голодомор), за кілька днів до того, коли та людина вперше подивиться на свою чи сусідську дитину поглядом хижого звіра.

А коли додати до цього те, що сталінський режим у червні 1933 року почав потроху підгодовувати українських селян хлібом із того самого збіжжя, що той режим забрав у них же до останньої зернини взимку 1932–1933 років, то стає зрозумілим, що комуністи штучним голодом хотіли не винищити українське село фізично, вони прагнули винищити його духовно та ментально.

З цього можна зробити висновок про те, що ті кілька мільйонів заморених голодом українців були для червоного Кремля лише дрізками, а вирубаним лісом для нього були ті з них, що пережили Голодомор і свідомість яких зазнала таких бажаних для їхніх катів трансформацій.

Отже, цей злочин комуністичного режиму був не тільки геноцидом, а ще й етноцидом, скерованим ідеологами Голодомору перш за все на руйнацію системних зв'язків усередині українського народу, підштовхуючи його таким чином до переходу в іншу етнічну якість.

Як зауважив професор Гарварду, українець Григорій Грабович, "головне завдання політики етноциду – знищення основних ознак етносу (етнічної території, мови, культури, історичної пам'яті) і, нарешті, самосвідомості". Якщо додати до цього, що ця політика комуністичного етноциду в 1933 році була застосована до всіх українських селян та козаків СРСР, то й наслідки для нашого народу були катастрофічними. Саме після комуністичного етноциду майже вся південно-східна Україна (де Голодомор, за Вадимом Скуратівським, був особливо жорстоким) стала російськомовною. І з історичною пам'яттю тут зовсім кепсько, бо поминальних свічок на День скорботи наприкінці листопада в Одесі, Харкові, Донецьку, Запоріжжі, Херсоні, Луганську, Миколаєві та Дніпропетровську годі побачити у вікнах.

Ще більш жахливі наслідки етноциду на Кубані, де українська мова була заборонена сталінським указом у грудні 1932 року. Якщо до Голодомору там було 75% українців, то, за останнім російським переписом, їх залишилось на Кубані лише 6% (відносне зменшення у 12,5 раза!). Куди ж вони поділися, якщо комуністи вислали на Сибір лише дві кубанські станиці (Полтавську та Уманську), які піднялися проти насильницької русифікації? Усе дуже просто і водночас страшно – тамтешні українці записалися росіянами, перебивши при цьому свої старовинні козацькі прізвища на однозвучні російські.

Нещодавно довелося поспілкуватися з одним таким перевертнем років сімдесяти, з якого можна писати портрет січовика-запорожця. Так-от той ще міцний, кремезний чолов'яга запевнив мене, що в їхній станиці Червоноартільській (колишній Київській) "хахлов сроду не было". Як бачимо, на Кубані відчутні всі наслідки етноциду, за Грабовичем.

Тому можна тільки позаздрити проникливості італійського консула в Харкові Серджіо Ґраденіґо, який передбачив наслідки комуністичного етноциду ще в тому ж 1933 році: "Теперішнє нещастя призведе до колонізації України, переважно російської. Воно змінить її етнічний характер, і, можливо, в дуже близькому майбутньому не можна буде говорити про Україну, про українську проблему, оскільки Україна насправді стане російською країною".

Не менше, якщо не більше, вражає і наш український фольклор, який свідчить про те, що Голодомор-етноцид перетворив на рабів-совків усе ж таки не всіх до останнього селянина. Ось фрагмент вірша, записаного в Таращанському районі Київщини:

Сидить Сталін на престолі
Та на скрипку грає.
На Вкраїну хліборобну
Скоса поглядає.

Ой грав Сталін, ой грав Сталін –
Аж струни порвались.
На Вкраїні люди вмерли,
Деякі остались.

Не знаю, як для вас, шановний читачу, а для мене ось це "деякі" звучить у цьому контексті дещо зловісно.

Православна церква Московського патріархату в Україні, як і належить департаментові Міністерства закордонних справ Росії, залишається осторонь ушанування пам'яті жертв Голодомору. Священиків цієї церкви на роковинах цієї трагедії в Луганську я бачила тільки одного разу – у 2008 році.

Але є і серед них порядні люди, для яких правда вища за вказівки з Москви. Ось що, наприклад, написав про етноцид українців протоієрей Микола Забуга: "Как ни горька правда, но нужно признать, что в период 1932–1933 годов была предпринята попытка уничтожения не просто отдельных непокорных, но попытка стереть с лица земли целую культуру, менталитет, особый образ жизни народа, который никак не соглашался расставаться со своими религиозными и частнособственническими "предрассудками".

Час, що минув з тих далеких часів нашої національної Голгофи, на превеликий жаль, не повернув українцям їхньої європейської ментальності. І це констатував усесвітньо відомий дослідник Голодомору Джеймс Мейс: "Саме тому вивчення політичних причин голодомору може і повинно відігравати важливу роль в усвідомленні історіками, політиками, державними діячами Заходу не лише минулого України, а й того, що відбувається тут сьогодні і що може трапитися завтра".

Так чесно про наслідки цього етноциду в Україні висловилося лише двоє вітчизняних інтелектуалів. Іван Дзюба зауважив, що після 1933 року історія України пішла вниз. А Вадим Скуратівський був іще більш щирим: "Свідомо спрямований і бездоганно виконаний кремлівськими сатаністами Голодомор 1932–1933 років унеможливив утвердитись Україні міцною і потужною державою на європейському континенті. Власне, на це і була розрахована іноетничками-українофобами підступна акція".

Тільки вже з цих висловів велетів інтелекту стає зрозумілим, чому наша держава на 22-му році своєї незалежності й досі залишається лише умовно незалежною.

МЕТАСТАЗИ ГОЛОДОМОРУ В НАШОМУ СЬОГОДЕННІ

Для того, щоб виявити метастази Голодомору в нашому сьогоденні, треба пильніше придивитися до тих ментальних зламів, що відбулися в результаті етноциду української нації в 1933 році. Так, руйнація системних зв'язків усередині українського етносу означає ніщо інше, як утрату нашим народом "чуття єдиної родини", без якого уявити собі здорову повноцінну європейську націю неможливо.

Отже, українці внаслідок Голодомору втратили національну самосвідомість і самоідентифікацію. А без цього вже ніякі закордонні гранти не допоможуть нам розбудувати громадянське суспільство, скільки б їх і як довго Україні не виділяли приватні та державні структури країн Заходу.

Усім їм хотілося б нагадати мудрий вислів одного з батьків французького націоналізму Шарля Морраса: "Нація становить собою найбільше з існуючих громадянське об'єднання, потужне і самодостатнє. Розбийте його – і ви оголите індивіда. Він утратить усе – захист, підтримку, допомогу".

Саме так, сам на сам зі своїми проблемами і животіє сьогодні абсолютна більшість українців у нашій країні, радіючи з приводу негараздів своїх сусідів та співробітників. Саме тому так легко і невимушено було розбудовано за лічені роки громадянські суспільства Польщі, Чехії та країн Балтії, бо з титульними націями там було все гаразд.

Перетворившись унаслідок етноциду з вільних хазяїв на колгоспних рабів, українці набули всіх огидних ментальних рис останніх, що, як відомо, наближають людину до тварини. Раб, як і пес, тим більше слухається свого хазяїна, чим суворіше той хазяїн ставиться до нього.

Саме тому в постгеноцидній Україні так швидко здувся політичний рейтинг Ющенка та "Нашої України" і так поволі опускається він в Януковича та Партії регіонів. Особливо в тих регіонах, де останні мають свою представницьку владу, яка дозволяє їм застосовувати на кожних виборах адмінресурс у необмежених масштабах, що викликає в ментальних рабів не спротив, а лише послух та повагу до тих господарів життя.

Тут саме час згадати вислів з цього приводу класика світової політології Макіавеллі: "Людина, яка мріє лише про шматок хліба (у прямому розумінні цього слова), не може бути повноцінним громадянином і адекватно реагувати на те, що відбувається в державі".

Як тут не згадати, як наше суспільство відреагувало на ув'язнення Юлії Тимошенко, підписання Харківських угод та закон про мови Ківалова – Колесніченка. Хіба можлива була б така реакція на щось подібне в Польщі чи Литві, з якими ми кілька сторіч були в одній державі й ментальністю від литовців та поляків нічим не відрізнялись? Нас із ними розвів по різні боки духовного кордону між Європою та Євразією саме Голодомор.

Не випадково ніхто і ніщо не може подолати й тотальну корупцію в Україні. І марні тут сподівання на те, що, як тільки з'явиться в нас свій Саакашвілі, то корупцію буде подолано. Не буде, бо корупція в Грузії та Україні має різну

природу. Якщо колишня курортно-мандаринова республіка була просто трохи розбещена радянською владою, починаючи зі сталінських часів, то з Україною все набагато складніше.

Голодомор-етноцид розтрощив ментально українську націю на окремі сім'ї. Внаслідок цього в нас немає почуття національної солідарності. Саме тому українці з легкістю давали, дають і даватимуть хабарі за свої незаконні пільги, посади, місця та привілеї, зовсім не замислюючись над тим, скільки їхніх співгромадян унаслідок цього не отримають їх законно. Тому, коли державні вповноважені будуть їм про все це розповідати, ефект, порівнюючи з грузинським, виявиться нульовим. Бо грузини, на відміну від нас, є здоровою, солідарною нацією.

Саме внаслідок етноциду української нації вона стала частково російськомовною, що, за класиком філософії XIX сторіччя Джоном Стюартом Мілем, і було причиною її суспільно-політичного розколу: "Серед людей, яким бракує почуття солідарності, особливо якщо вони читають та розмовляють різними мовами, не може існувати і спільна громадська думка, необхідна для діяльності представницького врядування. Впливи, які формують громадську думку – і, отже, визначають прийняття політичних рішень, будуть різними в різних частинах країни. В одній частині будуть довіряти зовсім іншій категорії лідерів, ніж в іншій". Уже тільки ця цитата знаного англійця свідчить про те, що той був дещо мудріший та розумніший за наших ківалових – колесніченків, які волають про те, що двомовність є великим благом для України.

Зовсім невипадковим є й непереборний потяг українців до будь-яких владних посад. Він викликаний нічим іншим, як інтуїтивною постгеноцидною потребою гарантувати свою присутність під час наступної державної екзекуції на боці її виконавців, а не жертв, як у 1933 році. Так, сягаючи лише 20% населення колишнього СРСР, українці на час його розпаду становили 66% працівників, старшинського та сержантського складу Радянської Армії і 31% союзної міліції.

Та ж таки земельна реформа зайшла в Україні в глухий кут не лише внаслідок недолугого законодавства та владних інтриг. Сьогодні наші селяни мають можливість працювати на своїх земельних паях та жити з прибутку. Цього не відбувається зовсім не тому, що на українському селі переважають літні люди, хоча б тому, що майже в усіх них є працездатні діти в наших містах.

Куди більш вірогідною тут є версія дослідниці Голодомору Ганни Горинь: "Жорстоко і назавжди було розірвано тяглість поколінного досвіду. Втратилися давні господарські культурні орієнтації, що призвело і до втрати культурного спадкоємництва. Совєтська система, убиваючи в українському селянинові свідомого вольового господаря своєї землі, планово виховала покоління людей безініціативних, бездумних, яких задовольняє рабське животіння. Криза і терор над селянином породили кризу людини, власника, господаря". Ось чим постгеноцидний український селянин докорінно відрізняється не тільки від селянина польського, але й від традиційно українського.

Отож, з постгеноцидного багна Україну навряд чи зможуть витягнути рецепти польських реформ чи традиційні закордонні гранти. Дуже вже в нас ексклюзивна історія, на відміну від країн Центральної Європи чи Балтії.

Тому і наш шлях у правове демократичне майбутнє має бути дещо іншим. Але це вже тема окремої розмови.

Радіо Свобода

 НАШІ У ФРАНЦІЇ

ЛИСТОПАДОВА ХРОНІКА УКРАЇНСЬКИХ ПОДІЙ У ПАРИЖІ

Тарас МАРУСИК

Тиждень із дванадцятого по вісімнадцяте листопада вмістив низку заходів "під знаком тризуба". Несподівано на ці дні збіглися різні події. А розпочалися вони з "десанту" українських письменників, які мали зустрічі в Парижі, Страсбурзі, а також взяли участь як почесні гості на фестивалі європейських літератур у місті Коньяк. Серед запрошених – і новоспечений депутат Верховної Ради Марія Матіос.

13 листопада, як вже писала "Нація і держава" в попередньому числі, в Центрі слов'янських досліджень Сорбони відбулася конференція, присвячена парламентським виборам в Україні.

* * *

Напередодні відійшов у вічність єпископ Української греко-католицької церкви М.Гринчишин, Апостольський екзарх для українців Франції, країн Бенілюксу та Швейцарії. Він не дожив усього 15 днів до 30-річчя з часу призначення на посаду Апостольського екзарха 27 листопада 1982 року.

Відспівування владики відбулося 17 листопада в паризькій греко-католицькій церкві Святого Володимира. Літургію і панахиду за покійним єпископом відслужив його наступник, владика Борис (Гудзяк). Йому співслужили Апостольські екзархи УГКЦ у Великобританії, Німеччині, країнах Скандинавії, Сербії та Чорногорії, єпископи Гліб (Лончина), Петро (Крик), Юрій (Джуджар), екзарх Донецько-Харківський Степан (Меньок). Загалом у спільній Літургії взяли участь шість єпископів та 30 священиків і дияконів не лише з Української греко-католицької церкви, але й Римо-католицької, Мелхітської, Вірменської, Маронітської, Коптської церков, а також Папський нунцій архієпископ Луїджі Вентура.

Після поминальної служби були зачитані листи-співчуття від Папи Римського Бенедикта XVI, Патріарха УГКЦ Святослава (Шевчука), архієпископа Парижа, кардинала Андре Вен-Труа, представників української громади Франції.

За заповітом владики М.Гринчишина, його буде поховано 23 листопада 2012 року в Канаді, де він народився, на кладовищі Святого Сімейства у Вінніпезі.

* * *

Того ж дня в Парижі розпочалися дні вшанування жертв Голодомору в Україні. Під вечір від різних українських громадських організацій і Посольства України у Франції відбулося покладання квітів на могилі Невідомого солдата під Тріумфальною Аркою. Почесна варта озброєних французьких військових була вишикувана по обидві сторони колони. Вінок від Українського посольства ніс військовий аташе. На жаль, на жодному із заходів, як і під час поминальної відправи за убієнними в 1932–1933 роках у Соборі Паризької Богоматері, не було посла України. Коротка церемонія покладання квітів завершилася живим виконанням "Марсельєзи" і "Ще не вмерла Україна".

У неділю 18 листопада українська громада Франції організувала вже традиційну з 2003 року мовчазну ходу від скверу Тараса Шевченка до Собору Паризької Богоматері з вимогою визнання Голодомору 1932–1933 років геноцидом України.

Відтак у головному католицькому храмі Парижа протягом двох годин тривала служба Божа і реквієм на вшанування невинних жертв Голодомору в Україні. Більша частина служби провадилася українською мовою, а прекрасний спів хору греко-католицької церкви Святого Володимира Парижа відлунював у високих романських склепіннях понад 800-річного Нотр-Даму. До речі, 850-річчя своєї святині французи почнуть святкувати 12 грудня цього року і відзначатимуть його майже рік – до 24 листопада 2013 року.

Скорботу української громади, попри свою недугу, розділив видатний французький історик і філософ Ален Безансон, який був чи не найпочеснішим гостем на службі Божій у Соборі Паризької Богоматері.

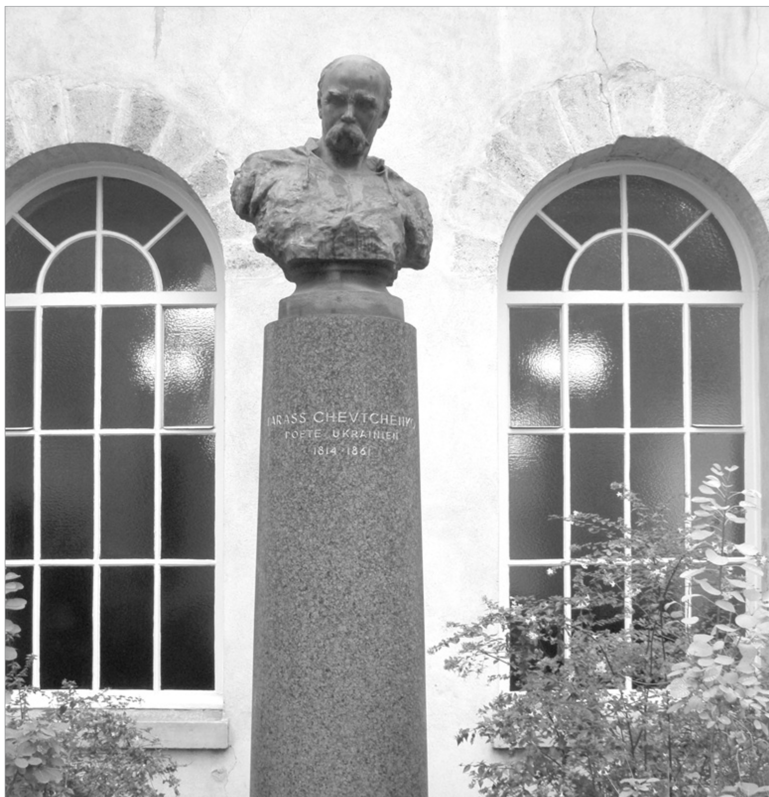
Новообраний Апостольський екзарх для українців Франції, країн Бенілюксу та Швейцарії, єпископ Борис (Гудзяк) буде інтронізований 2 грудня 2012 року саме тут, у цьому величному соборі – уперше в історії Української греко-католицької церкви. Про це домовилися кардинал Любомир (Гузар) та архієпископ Парижа, кардинал Андре Вен-Труа.

* * *

Остання помітна, я б сказав, велика українська подія має дату 21 листопада – наступного дня після мого повернення додому. В одному з найбільших музеїв світу Луврі відкрилася виставка знаменитого українського скульптора середини XVIII століття Івана Георгія Пінзеля.


Владика Борис (Гудзяк)


Іван ПАСТЕРНАК зі снопом пшениці (праворуч)


Сквер Тараса Шевченка



Під Собором Паризької Богоматері



НЕЗАБУТНІ

СТОЛІТТЯ АНДРІЯ МАЛИШКА

Дмитро ПАВЛИЧКО

Уперше я побачив Андрія Малишка влітку 1953 року, коли він виступав у Києві перед студентами Львова, які в столиці України завершували свою екскурсію у Ленінград та Москву. Того року я закінчив Львівський університет ім. І. Франка, здав до друку першу свою книжку "Любов і ненависть". Малишко зачарував студентську аудиторію своїми віршами, а я відчув у його мові, в самому голосі поета рідну стривоженість української душі. Я горів бажанням підійти до нього, розповісти йому, але не про те, що я пишу вірші, а про те, що у Львові проходить посиленими темпами русифікація. Я хотів поскаржитися йому, що мене вже на п'ятому курсі партком університету мав виключити з рядів студентства за те, що я вимагав читати лекції з політекономії українською мовою.

Малишко прийшов на зустріч із львівською молоддю у вишиваній сорочці. Його карі, монгольського типу очі випромінювали радість, його молода постать приваблювала міцністю, в манері Малишкового читання поезії не було нічого сентиментально-жалісного, хахлацького.

Після того, як Малишко закінчив свій виступ, студенти, мої друзі, почали викликати мене на сцену. Мовляв, у нас є "свій поет". Я вийшов на сцену, прочитав два вірші. Повернувся на своє місце й побачив, як Малишко захоплено мені аплодує. Мені здавалося, що весняний вітер підхопив мене й поніс над землею. І справді, на сьоме небо я піднявся, коли Андрій Самійлович підійшов до мене і сказав: "Поїхали до мене в гості! Є час?" – "Є!" Моя дружба з великим поетом почалась.

Мабуть, у моєму житті не було натхненніших вечорів, як ті, коли ми з Малишком у присутності Тереня Масенка та Олеся Жолдака змагалися – хто з нас більше знає українських пісень. Малишко знав їх більше за мене, я програвав, хоч він дозволяв мені вважати окремою піснею навіть уривок із весільної стопчатівської коломийки. "Мене, мамо, орда знає, в чистім полі обминає" – він співав, і сльози блищали на його очах. Цю українську баладу-пісню він, мабуть, найбільше любив.

1962 р. я приїжджав зі Львова й тижнями жив у Малишка дома. Він любив брати мене з собою на базар. Вчив, яке сало належало купувати. Не грубе, а тонке, перенизане нитками м'яса він уважно вибирав і називав його почеревиною. Малишко вчив мене варити із риби та пшона козацьку кашу. Він був видатним майстром гри в карти, тішився, як дитина, коли вигравав, навішував, ніби генеральські погони, чотири шестірки на плечі своєму опонентові, "дурневі". А коли програвав, лаяв противника (як правило, то був його друг), виганяв з хати. А вранці кликав його повернутися та "ще трішечки" посидіти за дружнім столом.

Я читав і вивчав поетичну творчість мого друга і вчителя. У моєму житті важливим був мій виступ зі "Словом про Андрія Малишка" 14 листопада 1962 р. в Києві на урочистому вечорі, присвяченому п'ятдесятиріччю поета. Але набагато важливішим було моє пізнання не тільки поезії, а й дитинства та юності його, його життя, його національного боління, яке я відчував, ніби своє власне переживання.

Я розповів йому, що мого старшого брата Петра розстріляли як члена ОУН гестапівці в Коломиї 26 січня 1944 р., я зізнався йому, що був у повстанській сотні УПА, що вступив до партії, писав радянські вірші, щоб захищати українську мову й культуру від тотального переслідування й знищення.

А Малишко розповів мені про свого старшого брата Петра, якого заарештували енкаведисти, коли йому, Андрієві, було десять років. Тоді його мати, Ївга Базилиха, взяла малого Андрія й поїхала з ним у Москву просити помилування для заарештованого й засудженого до розстрілу брата в самого голови верховної ради СРСР товариша Калініна. На Красній площі мати стала голими колінами на каміння, сказала й Андрієві стати навколішки та йти разом з нею до будинку, де урядував найвищий товариш. Андрій підкотив штанята та йшов голоколінний з мамою по гострих базальтових плитах Москви. Кров, що за ними лишалася і горіла, ніколи не згасла в його пам'яті. До Калініна їх не впустили, брата Андрієвого розстріляли. Ніхто не знає, і Малишко не знав, чи був той брат його в тридцятитисячній армії отамана Зеленого (Терпила Данила), що загинув у бою з денікінцями восени 1919 року під Києвом.

Чим глибше я пізнавав правдиву Малишкову біографію, тим більше я його любив. Я ніколи не дорікнув йому за ті його поезії, де хвалено партію й Сталіна, але завжди, де тільки була для цього нагода, я читав йому його найкращі вірші напам'ять.



Був я щасливий, коли приїхав з Олександром Білашем на дачу до Малишка в Кончі-Озерній, познайомив поета з композитором. Того ж дня Малишко написав і віддав у руки Білашеві один з найкращих своїх творів "Цвітуть осінні тихі небеса". Звичайно, ми славимо й будемо вічно славити й співати Малишкову "Пісню про рушник" ("Рідна мати моя"), але з ліричних його творінь "Цвітуть осінні тихі небеса" – це одна з найкращих пісень, записаних у пам'ять українців за все XXстоліття.

За календарем, життя Андрія Малишка – середина двадцятого віку. Він народився 1912-го й помер 1970 року. Це часи, коли порив українського народу до здобуття своєї державності, розпочатий революцією 1917 р., увінчаний проголошенням незалежної України в IV Універсалі Центральної Ради, був придушений російськими білими й червоними арміями. Це часи комуністичного режиму, який планово й послідовно знищував історію, культуру, мову українського народу й жорстоко переслідував найменший натяк на право українців мати свою незалежну державність.

Андрій Малишко з'явився як поет у другій половині 30-х років двадцятого віку, він тяжко пережив і пам'ятав Голодомор, знав про масові арешти й розстріли української інтелігенції, та, зрозуміло, в його ранній творчості не могли прозвучати навіть приховані, не те що відверті осуди комуністичного терору.

Але такі осуди й прокляття можна знайти в творах Малишка останнього десятиліття його життя, тобто в 60-х роках минулого віку. Він виростав з поета фальшивої любові до комуністичної батьківщини в поета огнистої ненависті до порядків, за яких уже в Києві й по всій Україні українські школи десятками переводили на російськомовне навчання, а в університетах наших майже всі предмети викладалися російською мовою.

1968 р. Малишко супроводжував (і я був з ним тоді) делегацію латвійських письменників по містах України. У Львові, на зустрічі з інтелігенцією міста, Малишко читав антирадянський вірш "Покоління", а я згадував його найновіші поезії. Це були сповіді дозрілого майстра, якого нові покоління не впізнавали, але він бачив і чув їх. Він пише про себе:

А ти енергії вихлюпав моря
І серце понатужив, як Микула,
Немов порвав коріння. Он у сквері
Люмінісцентно світиться естрада
І молодята горнуться, щебечуть,
Веселі та щасливі, і тебе
Давно не впізнають. Але байдуже,
Комусь же треба думати за всіх...
Бо як не ти, не я і ще не третій,
То хто ж тоді?
Комусь же треба надривать себе
І посміхатись людям крізь вогонь
З невпізнаним обличчям в білий вечір.

На рухівських мітингах ми згадували Малишка, повторювали його слова: "Якщо не ти, не я, то хто ж тоді?"

Малишко вірив у торжество свободи в Україні:

Не вмре могутня мисль, якщо й одна
Горітиме у сутінках сторіччя
Чи пилом припаде,
Її возродить мудрість інших днів
І понесе в людське глибоке лоно.

На повний зріст українського, і вже не радянського поета піднявся Малишко в шістдесяті роки XX століття, заговоривши в унісон з молодими поетами М.Вінграновським, І. Драчем, Ліною Костенко. "Дорога під яворами" – знакова збірка його поезій, що з'явилася 1964 року. Образ дороги під яворами – це образ української землі, української визвольної історії, української духовності.

Ти для мене – дихання, і шлях, і траншеї.
Ти зліпила мене із вогню України,
Із вечірніх зірниць, із землі твоєї...
Спіткнусь об важке каміння –
не відчуваю болю,
Небо твоє шукаю ранками й вечорами,
Пилом твоїм покритий,
іду по людському полю,
Дорого під яворами,
Дорого під яворами!

Малишко підказує нам із сутінків свого страшного століття, як жити, як боротися за справедливість, як "посміхатись людям крізь вогонь".

А на тому славному вечорі у Львові він звертався до галичан з тяжкими питаннями: "Я, воїн Червоної армії, визволяв вас від Польщі 1939 року. Я ходив тоді вулицями Львова, чув українську мову, бачив українські написи на будинках міста. А сьогодні я пройшов тими ж вулицями. Скажіть мені, куди поділася українська мова? Куди подівся Львів Івана Франка? Раби, скажіть мені, навіщо я вас визволяв?"

Страшно було слухати Малишка й бачити, що за його плечима на тому літературному вечорі сидить секретар обкому партії В.Маланчук, який того ж вечора зателефонує секретареві ЦК КПУ А.Скабі і доповість про "націоналістичний" виступ класика радянської літератури.

На другий день товариш Скаба сказав мені і Малишкові у своєму цеківському кабінеті: "Не думайте, що ви великі поети! Сто таких Малишків і Павличків ми завтра наробимо!"

Тоді твори Андрія Малишка були вилучені зі шкільних підручників. Його, як він сам розповідав, "вивели, за вухо взявши, як нікчемного школярика зі школи", його прізвище було викреслене зі списків людей, яких обслуговувало 4 державне медичне управління. Але його це не зламало.

На похороні Володимира Сосюри Малишко виступив з промовою, в якій звинуватив партію в убивстві автора знаменитого вірша-заклику: "Любіть Україну". Перед мітингом на похороні Скаба примусив Малишка показати свій писаний виступ. Андрій Самійлович дав Скабі прочитати свій виступ і цензор із ЦК КПУ був задоволений. Але в другій кишені Малишко мав інший, приготований для виступу текст. На похороні Сосюри Малишко висловив правду всього свого життя; він знав, що вступає у відкриту боротьбу з комуністичним режимом, знав, що не переможе, але вірив, що перемога колись все-таки буде за ним.

Малишкові вдалося привнести у виховання певної частини українських комсомольців і комуністів невмирущий національний елемент, який відділював ту частину нашого громадянства від покірних пахолків Москви. Цей поділ видно і сьогодні. Члени компартії, в яких билося українське серце, а таких було більше в КПУ, без оглядки перейшли на позиції Руху, творячи його, мабуть, найголовнішу силу. Незалежна Українська Держава не могла б виникнути без Малишкової творчості, зрозуміло, без тієї когорти письменників, що йшли з ним і за ним, без їхнього впливу на суспільство, яке жило надіями на краще майбутнє й ненавиділо радянську систему.

Сьогодні, коли Малишкові виповнилося сто років, його поезія і громадянська сміливість починають наново жити. Хоч на святкування його вікового ювілею не з'явились ні міністр освіти, ні міністр культури, хоч не видано жодної книжки Андрія Малишка за державний кошт до цього свята, все ж таки завдяки землякам поета, Обухівській міській раді, завдяки університетові ім. М. Драгоманова, завдяки школі ім. А. Малишка в Обухові та гімназії ім. А. Малишка в Овручі великий поет України був не тільки згаданий, а й почутий:

"Раби, – він знову заговорив, – не піддавайтесь владі, яка вас обдурює, фальсифікує вибори до парламенту, не віддавайте своєї мови і державність нікому! Будьте українцями!".

ГОЛОС АНДРІЯ МАЛИШКА

Україно моя, мені в світі нічого не треба,
Тільки б голос твій чути і ніжність твою берегти.

Мить свободи була, Україна вставала з могили,
І будив я його: "Піднімайся, Андрію, пора!
Рідним словом своїм помосковщені заговорили
Люди, села, міста, твої землі обабіч Дніпра.

Піднімайся, не плач! Твоя мати вступила до Руху,
Простеляє рушник прапорам синьо-жовтим, що йдуть.
Йдуть, як теплі дощі проганяти із поля засуху,
А з Обухова – гниль і російських церков каламуть.

Піднімайсь до життя; поможи, мій учителю й брате,
Зупинити хахла, що вКраїні на горло стає!
Те, що дав нам Господь, – мову й землю він хоче забрати
І віддати Москві на поновне биття й битіє!"

І піднявся Андрій, та не мовив до мене ні слова,
Тільки усміх майнув, наче сказано: "Знаю!" – і зник.
Та здається мені, що на вулицях Києва й Львова
Досі бачу його вогнедишний, розгніваний лик.

Він століття своє пам'ятає, не може забути,
Знає, звідки прийде в Україну поріддя жахне,
Знає, хто і чому не поїде молитись під Крути,
Знає, хто і чому нашу мову ще тричі розпне.

Стус до нього писав, я – хилився з печалі та болю,
Чув я в творах його гул і подих козацьких держав.
Все прощав я йому за той голос, що кликав до бою,
Як дрижали ми всі і як я коло нього дрижав.

Дух болящий, Андрій, він не дивиться тоскно із неба,
Він, забутий, десь тут, в самім серці святої глоти[1].
Де ж ти є? Озовись! Мені в світі нічого не треба,
Тільки б голос твій чути і ніжність твою берегти.

11.11.2012, м. Київ

1 Глота – юрба, натовп.

ПІСЕННИЙ СКАРБ

Андрій МАЛИШКО

ЦВІТУТЬ ОСІННІ ТИХІ НЕБЕСА

Цвітуть осінні тихі небеса,
Де ти стоїш блакитна, мов роса.
В очах засмуток темний, мов ожина, –
Моя кохана, мріялось, дружина.
Як сон далекий, видиво майне…
Хоч не забудь, а згадуй ти мене.

Я під вікно прилину навесні,
Щоб ти знялася пташкою ві сні,
Де цілувала кучері волосся,
Де пригортала те, що не збулося,
Що не воскресло в літечко сяйне…
Хоч не забудь, а згадуй ти мене.

У тебе смуток, в мене ревний жаль,
У тебе вечір – в мене ніч і даль.
Я під вікном постою із журбою,
Куди ж мені подітися з тобою?
Хай серце серцю звісткою майне…
Хоч не забудь, а згадуй ти мене…

СТЕЖИНА

Чому живе, і сам не знаю,
В моєму серці стільки літ
Ота стежина в нашім краї
Одним одна коло воріт.

Де ти, моя стежино,
Де ти, моя єдина?
Ота стежина в ріднім краї –
Одним одна коло воріт?

Дощами мита-перемита,
Снігами вметена у даль.
Між круглих соняхів у літі
Мій ревний біль, мій ревний жаль.

Де ти, моя стежино,
Де ти, моя єдина?
Ота стежина в ріднім краї –
Одним одна коло воріт?

Моя надієчко, я знаю:
Мій крик життя на цілий світ –
Ота стежина в нашім краї
Одним одна коло воріт.

Де ти, моя стежино,
Де ти, моя єдина?
Ота стежина в ріднім краї –
Одним одна коло воріт?

МИ ПІДЕМ, ДЕ ТРАВИ ПОХИЛІ

Ми підем, де трави похилі,
Де зорі в ясній далині,
І карії очі, і рученьки білі
Ночами насняться мені.

За річкою, за голубою
Дві чайки у хмари злітa.
В краю подніпровськім ми стрілись з тобою,
Веселко моя золота.

Над полем зарошені віти
Дубове верхів'я звело.
З тобою у парі ми будем любити
Все те, що на серце лягло.

І стеляться обрії милі,
І вечір в осіннім вогні,
І карії очі, і рученьки білі
Ночами насняться мені.

ПІСНЯ ПРО КИЇВ
(Білі каштани)
(Лірична)

Білі каштани,
Світлі огні,
Де б не бував я, –
Любі мені.

Київські ночі,
Зустрічі в саду –
В серці, куди не піду.

Гори високі,
Синь дніпрова,
Молодість наша
Вічно жива.

Київські ночі,
Зустрічі в саду –
В серці, куди не піду.

Ми покохались
Там, де дуби,
В київськім небі
Два голуби

Кружать, здіймають
Крилоньки свої,
Наче ми в парі, в сім'ї.

Так воно стане,
Так воно є. ...
Білі каштани,
Щастя моє.

Рідна столице –
Ти моя весна,
Світла, погожа, ясна.

Київські ночі,
Зустрічі в саду –
В серці, куди не піду.

ПІСНЯ ПРО РУШНИК
(Рідна мати моя)

Рідна мати моя, ти ночей не доспала,
Ти водила мене у поля край села,
І в дорогу далеку ти мене на зорі проводжала,
І рушник вишиваний на щастя дала.

І в дорогу далеку ти мене на зорі проводжала,
І рушник вишиваний на щастя, на долю дала.

Хай на ньому цвіте росяниста доріжка,
І зелені луги, й солов'їні гаї,
І твоя незрадлива материнська ласкава усмішка,
І засмучені очі хороші твої.

І твоя незрадлива материнська ласкава усмішка,
І засмучені очі хороші, блакитні твої.

Я візьму той рушник, простелю, наче долю,
В тихім шелесті трав, в щебетанні дібров.
І на тім рушничкові оживе все знайоме до болю:
І дитинство, й розлука, і вірна любов.

І на тім рушничкові оживе все знайоме до болю:
І дитинство, й розлука, й твоя материнська любов.

КУЛЬТУРНА ВІЗІЯ

УКРАЇНСЬКИЙ МІКЕЛАНДЖЕЛО В ЛУВРІ

Леся РУПНЯК

Свого часу видатний музеєзнавець Борис Возницький відкрив для України і для світу Йоганна Георга Пінзеля – скульптора середини XVIII століття, представника пізнього бароко і рококо. На жаль, біографічних відомостей про майстра немає. Його етнічне походження, місце і час народження, а також обставини появи в Галичині та смерті теж невідомі. У середині 1740-х він з'явився при дворі магната Миколи-Василя Потоцького, який став його головним замовником і патроном. Протягом 1750–1760 років працював у Львові, Ґодовиці (тепер Львівська область), Городенці (нині Івано-Франківська область), Монастирську та Бучачі (сучасна Тернопільська область). Зачинатель Львівської школи скульпторів. На замовлення Потоцького Пінзель, починаючи з 1740-х, оздобив ратушу Бучача алегоричними фігурами з каменю. Незабаром його роботи за дорученням Потоцького стали з'являтися по всьому Львівському краю. Скульптури на вершині собору Святого Юра у Львові вважаються одними з найкращих його робіт. Для творів Пінзеля характерна велика емоційність та динаміка, надання створеним формам життєвих рис, а ще вони вирізняються досконалою технікою виконання. Загалом майстер Йоганн Пінзель прикрасив понад тисячу соборів у західній Україні. Однак мода – дуже примхлива пані: з часом шанувальники його таланту перевелися, а роботи у стилі бароко опинилися в купах сміття та дровах. Ще у 1930 роках директор Львівської галереї мистецтв Борис Возницький очолив пошук творчої спадщини Пінзеля. Він не тільки став її першовідкривачем, рятівником спадщини, її дослідником та автором численних наукових публікацій про великого майстра, людиною, яка відкрила світові геніального скульптора, а й створив "Музей сакральної скульптури XVIII ст. Творчість Й.Г.Пінзеля", який є відділом Львівської національної галереї мистецтв. Завдяки львівським мистецтвознавцям багато робіт Пінзеля вдалось врятувати, а талант його нині прирівнюють до Мікеланджело і Лоренцо Берніні.

Щоб ознайомити Європу зі спадщиною українського скульптора бароко XVIII століття Йоганна Георга Пінзеля, Борис Возницький почав співпрацювати з Музеєм Лувру у Парижі, де планувалося відкриття виставки робіт скульптора. Нині його мрія втілена в життя. Виставку "Скульптор бароко в Україні в середині XVIII сторіччя: Йоганн Георгій Пінзель" вчора відкрито в залі де-ла-Шапель (Зал Каплиці). В експозиції представлено 27 робіт скульптора. Найбільша скульптура – "Святий Іоанн" (176 см висота, вага 110 кг), найменша "Святий апостол Іоаким", 72 см заввишки. Французів також зацікавив колорит і "дух місць", у яких творив Пінзель. Тому з ініціативи французької сторони в залі Лувру відтворено інтер'єр костелу в селі Ґодовиця Львівської області. Переважну більшість робіт для виставки надано з колекції Львівської національної галереї мистецтв (15 скульптур). Решта – з фондів Тернопільського обласного краєзнавчого музею (7 робіт), Тернопільського обласного художнього музею (2 роботи) та Музею мистецтв Прикарпаття, що в Івано-Франківську (3 роботи).

Підготовка цієї виставки – складна й невтомна робота колективу реставраторів Львівської національної галереї мистецтв, до яких на завершальному етапі долучилися реставратори Київського науково-дослідного реставраційного центру. Відновлення потребували 90 відсотків скульптур: пошкоджена поліхромія, дерево перетворилося на губку через шкідників, у багатьох скульптур спиляні кінцівки, окремі фрагменти вставлені не на свої місця. Найскладнішої реставрації потребувала скульптура "ІоаннаХрестителя".

На підготовку до виставки Україна витратила 2,5 млн. грн., з них майже 1 мільйон витрачено на реставраційні та відновлювальні роботи. Виставка робіт Пінзеля у Луврі експонуватиметьсяз 21 листопада до 25 лютого 2013 року.

На світлинах: роботи Йоганна Георга Пінзеля



НАША МОВА КАЛИНОВА...

ЯК МИ ГОВОРИМО І ПИШЕМО

НЕПРАВИЛЬНО	ПРАВИЛЬНО
Святкова відкритка…	Святкова листівка…
Квартира з усіма зручностями…	Квартира з усіма вигодами …
Стало в нагоді…	Стало в пригоді…
Крайні міри…	Надзвичайні заходи…
Наглядна агітація…	Наочна агітація…
Робочий телефон…	Службовий телефон…
Гнівно клеймувати запроданців…	Гнівно таврувати запроданців…
Користуватися нагодою…	Користатися з нагоди (використовувати нагоду)…
Навчати правилам безпеки…	Навчати правил безпеки…
Виступаючі зазначили…	Промовці зазначили…
Чітко означені контури…	Чітко окреслені контури (обриси)…
Ошарашений…	Ошелешений, приголомшений…
Одна і та сама вартість…	Та сама вартість…
Студент прийшов пів другої…	Студент прийшов о пів на другу…
Верх досконалості…	Сама довершеність (сама (найвища) досконалість)…
Від зорі до зорі…	Від світання до смеркання…
Від корки до корки…	Від дошки до дошки…
В останній час…	Останнім часом...
Добро пожалувати!..	Зі щасливим приїздом! Ласкаво просимо!...
Корінним образом…	Докорінно…

Підготувала Марія ВОЛОЩАК

Практичні посібники Марії Волощак **"Неправильно – правильно. Довідник з українського слововживання", "Збірник мовностилістичних порад лінгвістів, літературознавців, публіцистів", "Складні випадки правопису та відмінювання прізвищ і географічних назв"** можна замовити тел. 044-353-19-77, моб. 050-385-91-86, e-mail: voloschak@yandex.ru

ШАНОВНІ ДРУЗІ!

Передплатіть газету «Нація і держава» на 2013 рік



Передплатна вартість тижневика:
на 1 міс. – 7,01 грн.;
на 3 міс. – 21,03 грн.;
на 6 міс. – 42,06 грн.;
на рік – 84,12 грн.
(Наш індекс – 09715)
Передплату на газету «Нація і держава» можна оформити у будь-якому поштовому відділенні міста, району, селища міського типу чи села.

Підтримайте наше видання. Долучайтеся до ідеології українського націоналізму.

Слава Україні! Героям слава!



ПРОВОКАЦІЯ

МОСКВА ВДАЄТЬСЯ ДО ПОСЛУГ МАРГІНАЛІВ

Схоже, геть кепські справи у кремлівських зверхників, якщо вони намагаються шантажувати Україну за допомогою маргіналів, давно "утилізованих" за непридатністю для використання в політиці. Утім, чого не зробиш через безвихідь. Так, днями наші запеклі московські "друзі" витягли з небуття на світ Божий такого собі Юрія Мєшкова, який у 90-х роках минулого століття протягом року президентствував у Криму, а нині живе в Москві. Дали чоловікові папір із текстом заяви, який, мабуть, викликав у нього неадекватні рефлексії, бо переповнений почуттям власної значущості Мєшков заявив, що має намір домагатися незалежності півострова від України і вступу його до Митного союзу.

Далі – гірше, тобто смішніше. Виявляється, Мєшков вважає себе "єдиним і легітимним чинним президентом Республіки Крим", а тому "готовий вести переговори про вступ Республіки Крим до Митного союзу Росії, Білорусі і Казахстану", що дозволить залучити до кримської економіки "значний потік інвестицій" і, зрештою, "врятує народ Криму від катастрофічно зростаючого падіння рівня життя".

Одкровення Мєшкова цілком серйозно взялися коментувати кримські політологи. Так, Нариман Джелял каже, що хоча "ініціативи" Мєшкова мають "міфічний" характер і їх неможливо реалізувати, найімовірніше "Мєшков діє за вказівкою одного з федеральних стратегічних відомств Росії. Схоже, він перевіряє певний ґрунт і в Криму, і в Україні – населення та політиків – щодо входження до євразійських структур", – і додає, що "голос Мєшкова з Москви – це сигнал Путіна Януковичу".

Голова Асоціації політологів Криму Олександр Форманчук теж відзначає маргінальність та несамостійність Мєшкова як політичної фігури і пропонує глянути на його чергову появу в інформаційному полі з прицілом на 2015 рік. "Це будуть ключові для України президентські вибори. Майбутня фігура українського президента, безумовно, цікавить Росію. І ми знаємо проект Медведчука, який, практично, активно, включився у цю кампанію. А ось такі маргінальні сили, які представляє Мєшков, просто будуть залучати – з одного боку, як політичний подразник, з другого – як якийсь мобілізаційний електоральний ресурс", – зазначає Форманчук.

Ну що тут скажеш. Справді, існує "проект Медведчука". Дійсно, під вибори 2015 року. Та важко повірити, що В.Медведчук серйозно "мітить" у президенти України. Адже він, хоча й самовпевнена і зловісна постать у політиці, але ж реаліст. Медведчук цілком усвідомлює, що українці не проголосують за нього – хоч би й під загрозою смерті. Тобто жодних шансів у нього нема. Хіба що президента обиратимуть у парламенті під прицілами автоматів спецназу... Видається, що насправді "проект Медведчука" – це "розводка" з метою відвернення уваги від персони, в якій дійсно зацікавлений Путін, мало того – він упевнений, що вона в жодному разі не зіскочить із російської "голки". Ну, а "легітимний" Мєшков зі своїми "ініціативами" – просто пересічний блазень.

О.ДМИТРЕНКО



ЦІКАВО ЗНАТИ

У НОВИЙ ПАРЛАМЕНТ "ПРОЙШЛИ" 11 МІЛЬЯРДІВ ДОЛАРІВ

11 мільярдів доларів або близько 90 мільярдів гривень – стільки налічує сумарний стан депутатів нової Верховної Ради (25 відсотків від усього держбюджету).

Рейтинг найбагатших депутатів сьомого скликання є таким:

Костянтин Жеваго – 2,26 мільярда доларів. Наймолодший мільярдер Європи в парламенті вже четвертий раз. Пройшов по мажоритарному округу в Полтавській області. Як і Ахметов, Жеваго в Раді минулого скликання входив у десятку прогульників – депутатів, які найчастіше пропускають засідання парламенту.

Петро Порошенко – 971 мільйон доларів. Міністр економіки в нинішньому уряді і власник цукеркової фабрики "Рошен". Як і Жеваго, пройшов по мажоритарному округу у Вінницькій області (де у нього і його батька Олексія Івановича – сільськогосподарський бізнес).

Володимир Бойко – 918 мільйонів доларів. Представник Партії регіонів починав свою кар'єру на металургійному заводі ім. Ілліча трубопровідником у цеху водопостачання, а через 35 років очолив це підприємство.

Василь Хмельницький – 846 мільйонів доларів. Для бізнесмена це вже п'ятий похід до парламенту. Свою законодавчу діяльність Хмельницький вів під різними політичними прапорами – Партії зелених, БЮТ, а тепер Партії регіонів.

Сергій Тігіпко – 806 мільйонів доларів. Віце-прем'єр, міністр соціальної політики Сергій Тігіпко ще в березні цього року був самостійним політичним гравцем – очолював партію "Сильна Україна". Але обставини склалися так, що влітку його партія влилася в Партію регіонів.

Юрій Іванющенко – 756 мільйонів доларів. У парламенті нинішнього скликання бізнесмен Юрій Іванющенко був нечастим гостем. Останній раз під законодавчим куполом його бачили 24 квітня, коли народні депутати обирали омбудсмена Вікторію Лутковську. Політик славиться тим, що має значний штат особистих бодігардів.

Антон Пригодський – 391 мільйон доларів. "Сірий кардинал Партії регіонів", – так називають Пригодського політики. Кажуть, з Віктором Януковичем його пов'язують тісні дружні стосунки.

Олександр Фельдман – 375 мільйонів доларів. Власник одного з найбільших ринків у Східній Європі – харківського "Барабашово". Вийшов із фракції БЮТу 2010 року, тепер "регіонал". Депутатський мандат отримав по мажоритарці, природно, в Харкові. Політик відомий тим, що очолює одну з найбільших благодійних організацій в країні і керує Єврейським фондом України. Захоплюється колекціонуванням антикварної зброї, вин, морських раковин і акімоно – японських статуеток.

Таріел Васадзе – 299 мільйонів доларів. Автомобільний магнат пройшов до парламенту за списками Партії регіонів. Хоча на минулих виборах фінансував БЮТ.

Борис Колесніков – 284 мільйони доларів. Віце-прем'єр, міністр інфраструктури Борис Колесніков став народним депутатом за списком Партії регіонів. Цей рік пройшов під його зіркою, бо саме він курував Євро-2012.

За публікацією в "Комсомольській Правді"

Видавець Конгрес Українських Націоналістів
Засновник та шеф-редактор Степан Брацюнь
Редакційна колегія Іван Белебеха, Іван Головацький, Ярослав Радевич-Винницький.

Адреса редакції: 01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044) 279-78-08
e-mail: nacija@ukr.net
Адреса видавця: 01004, вул. Антоновича, 3б, м. Київ, тел./факс 235-37-61

Реєстраційне свідоцтво: Серія КВ № 7970, видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003 р.
Передплатний індекс: 09715
Банківські реквізити: СПД Брацюнь Степан, р/р №26008013932801 у філії "Центральне регіональне управління ВАТ "Банк "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300937, ЄДРПОУ 2305606776

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.
Газету видрукувано у ТОВ "Поліграфічна компанія "Інтерекспресдрук"
Замовлення №
Наклад 14 000 прим.
Ціна договірна

0 1 2 3 4 5 6 7 8 9